

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **P. V.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena Mgr. Petrem Běhanem, Ph.D., DEA, advokátem,
sídlem V Podbabě 22/2524, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2021, č. j. KUUK/008075/2021, sp. zn. KUUK/150305/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 1. 2. 2021, č. j. KUUK/008075/2021, sp. zn. KUUK/150305/2020, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Městského úřadu Podbořany, stavebního úřadu, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 8. 2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. SÚ/16414/2020/Raj, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o dodatečném povolení stavby „Zahradní domek, bazén, skleník“ na pozemku p. č. X v k. ú. X (dále jen „stavba“). Současně žalobkyně navrhla, aby soud zrušil i rozhodnutí stavebního úřadu a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že stavební úřad neúplně vypořádal její námitky vznesené v rámci řízení, bez relevantního důvodu odmítl prodloužit lhůtu pro doplnění podkladů a zastavil řízení. Popsala, že stavební úřad žádala o prodloužení lhůty k předložení podkladů do 30. 9. 2020. K usnesení o zastavení řízení v návaznosti na předchozí rozhodnutí o neprodloužení lhůty pro doložení podkladů podle žalobkyně nebyly dány právní ani věcné důvody. Pádné důvody k tomu, aby její žádosti vyhověno nebylo a lhůta prodloužena nebyla, v usnesení o neprodloužení lhůty zcela absentují. Toto usnesení je proto stejně jako usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení a žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a neodůvodněné.
3. Správní orgány podle žalobkyně naprosto pominuly okolnost, že podstatná část běhu stanovených lhůt časově spadala do nouzového stavu, který platil a současně i ke dni podání této žaloby platí v celé České republice. Ačkoli život v celé České republice byl v podstatě zastaven, včetně činnosti správních úřadů a dotčených orgánů, u kterých měla žalobkyně získat příslušná stanoviska, stavební úřad dokonce na dny nouzového stavu určoval ústní jednání. Žádné nebezpečí z prodlení v daném případě přitom podle žalobkyně nehrozilo. Za těchto mimořádných okolností se žalobkyni neprodloužení lhůty jeví jako diskriminační, svévolné, bezdůvodné a nezákonné.
4. Stavební orgány dále podle žalobkyně nijak nepřihlédly k tomu, že stavebnímu úřadu byla v řízení předložena projektová dokumentace, a že tedy žalobkyně doklady průběžně opatřuje a stavebnímu úřadu v řízení dodává, a to v rámci omezených možností, které jí nouzový stav umožnil. Stavební úřad předloženým podkladům ze strany žalobkyně nepřikládal žádnou významnější váhu, ani je relevantním způsobem nevyhodnotil. Usnesení o zastavení řízení tak bylo nedůvodné a předčasné, k čemuž žalovaný rovněž odmítl jakkoli přihlédnout a tuto námitku relevantním způsobem vypořádat.
5. Žalobkyně dále namítala, že měla být postupem dle správního řádu stavebním úřadem vyzvána například k tomu, aby byla doplněna a jemu předložena plná moc pro pana Ing. V., který zpracoval projektovou dokumentaci. To bylo jedním z důvodů vydání usnesení o neprodloužení lhůty, kteréžto bylo napadeno samostatným odvoláním. To se však nestalo a stavební úřad vydal rovnou usnesení o neprodloužení lhůty a usnesení o zastavení řízení.
6. Další námitky žalobkyně se týkaly postupu stavebního úřadu v řízení, ve kterém byla vyzvána k bezodkladnému ukončení užívání stavby. Bazén je podle žalobkyně montovanou konstrukcí nespojenou se zemí pevným základem, nejedná se tudíž o stavbu. Totéž platí i o skleníku, který byl na místě v identických rozměrech již před vyhlášením záplavového území a u kterého došlo pouze ke zpevnění jeho podsady. Zahradní domek stál na předmětném pozemku již léta předtím, než bylo v lokalitě vyhlášeno záplavové území.
7. Poukázala rovněž na to, že jí stavební úřad účelově neprodloužil lhůtu, na druhé straně mu však nijak nevádí, že podél břehu řeky Blšanky směrem po proudu od předmětného pozemku vzniklo v posledních několika letech (tedy v době, kdy již tyto pozemky byly v záplavové zóně) a bezprostředně nad korytem řeky Blšanky několik domů a domků, z nichž řada (které žalobkyně v žalobě konkretizuje) je jejich vlastníky užívána trvale. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný v přístupu stavebního úřadu evidentně nespatořoval nic nezákonného a dokonce tvrdil, že to nemá žádnou souvislost se správním řízením. Postup stavebního úřadu přitom podle žalobkyně zakládá rozpor se zásadními zásadami správního řízení, je vůči žalobkyni diskriminační a hraničí s podjatostí příslušných úředních osob.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. S ohledem na procesní podstatu případu podle něj byla odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu i napadeného rozhodnutí zcela adekvátní nastalému důvodu pro zastavení řízení. Popsal, že celková doba od dne podání výzvy k doplnění podkladů až po vydání usnesení, kterým nevyhověl druhé žádosti žalobkyně ze dne 30. 3. 2020 o prodloužení lhůty, činila osm a půl měsíce. To považuje žalovaný za více než dostačující. Vyhlášený nouzový stav nemohl být překážkou v obstarávání podkladů, neboť správní orgány sice fungovaly v omezeném režimu, ale jejich činnost byla zajištěna po celou dobu nouzového stavu.
9. Namítaná předložená projektová dokumentace zahradního domku podle žalovaného sama o sobě nebyla dostatečným podkladem pro posouzení žádosti o dodatečné povolení stavby. Námitka týkající se výzvy k doložení plné moci pro pana V. pro změnu směřuje proti usnesení, kterým stavební úřad nevyhověl žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k doplnění podkladů. Důvodem k nevyhovění žádosti o prodloužení lhůty přitom nebylo to, že by žádost podala osoba nezpůsobilá (stavební úřad s ní ve prospěch žalobkyně nakládal jako s řádnou), ale to, že stavební úřad neshledal důvody k dalšímu prodloužení lhůty.
10. Dále žalovaný uvedl, že podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Montovaný nadzemní bazén je výrobkem plnícím funkci stavby. Nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby ve smyslu stavebního zákona je to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém, konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. Žádný typ výrobků přitom stavební zákon z definice „výrobků“ nevyklučuje.

Repliky žalobkyně

11. Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného zopakovala argumenty již uvedené v žalobě. Dále poukázala na to, že žalovaný nijak neodůvodnil svůj právní názor spočívající v tom, že předmětný konkrétní montovaný bazén „je výrobkem plnícím funkci stavby“. Bazének není zabetonovaný, jde o konstrukci minimálních rozměrů, kterou u země drží pouze samotíž napuštěné vody a jeho postranice jsou volně a rozebratelně sešroubovány. Takováto montovaná konstrukce zahradního bazénku o tvaru oválu a velikosti 3 x 4 metry, kterou lze za několik málo hodin rozebrat, přemístit či z pozemku jednoduše odnést, podle žalobkyně stavbou není. Dále žalobkyně poukázala na to, že podle § 79 odst. 2 písm. n) stavebního zákona platí, že rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžaduje skleník do 40 metrů čtverečních zastavěné plochy a do 5 metrů výšky, pakliže je ve vzdálenosti alespoň 2 metry od hranice pozemku a bez podsklepení. To splňuje předmětný skleník na pozemku žalobkyně bezesbýtku, což má být výslovně potvrzeno v protokolu o ústním jednání ze dne 25. 6. 2020 (dále jen „protokol“), který je součástí správního spisu. Podle § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona platí, že rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžaduje bazén do 40 m² zastavěné plochy na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše umístěný v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku a jeho související technické zařízení. Jakkoli si je žalobkyně vědoma toho, že toto ustanovení dopadá na případy rodinných domů a zastavěné stavební pozemky, má za to, že pokud se ve smyslu stavebního zákona nevyžaduje v těchto případech povolení ani souhlas u bazénů – například zděných staveb v zemi a do výměry 40 m², pak tím spíše se nevyžaduje povolení ani žádný souhlas dle stavebního zákona ve vztahu k montované konstrukci bazénku nenaplňujícího znaky stavby (viz opět protokol a rozměry bazénku tam uvedené). To vše však podle žalobkyně nijak nebránilo stavebnímu úřadu, aby zcela neurčitým a protiprávním způsobem zakazoval užívání skleníku a bazénku, k nimž se povinnost stavebního povolení, rozhodnutí o umístění stavby ani územního souhlasu neváže a nevyžaduje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústní jednání soudu

12. Při jednání soudu konaném dne 20. 4. 2022 právní zástupce žalobkyně v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a repliky a navrhl, aby soud žalobě vyhověl.
13. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě, vydaná rozhodnutí a správní spis s tím, že nadále navrhoval zamítnutí žaloby. Žalobkyně podle něj měla na odstranění vad žádosti dostatek času. Uvedl rovněž, že otázka, co je a co není stavba, rozvedená žalobkyní v replice, nesouvisí s předmětem řízení. Úřední osoby rozhodující ve věci nebyly podjaté.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud a proběhlém ústním jednání soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že po provedené kontrolní prohlídce dne 19. 8. 2019, které se žalobkyně zúčastnila, stavební úřad dne 28. 8. 2019 žalobkyni oznámil zahájení řízení o odstranění stavby (zahradního domku, bazénku a skleníku) v aktivním záplavovém území. Žalobkyně stavebnímu úřadu dne 30. 9. 2019 doručila žádost o dodatečné povolení stavby. Výzvou ze dne 12. 11. 2019 stavební úřad žalobkyni vyzval k doplnění žádosti, a to do 31. 1. 2020. Žalobkyně ve výzvě byla zároveň poučena, že pokud nebudou ve stanovené lhůtě odstraněny popsané nedostatky žádosti, řízení bude zastaveno. Stavební úřad jí též doporučil, aby s ohledem na vyjádření Povodí Ohře, s.p., které vyjádřilo nesouhlas s umístěním předmětných staveb v aktivní zóně záplavového území vodního toku Blšanka, v první řadě zajistila stanovisko Městského úřadu Podbořany, odboru životního prostředí. Dne 28. 1. 2020 byla stavebnímu úřadu doručena (první) žádost žalobkyně o prodloužení lhůty pro doplnění podkladů rozhodnutí. Tu odůvodnila tím, že se jí stále nedaří zajistit údaje k bodu 1. výzvy (předložení projektové dokumentace podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů, ověřené autorizovanou osobou – pozn. soudu), neboť má velký problém zejména se získáním autorizované osoby, která by projektovou dokumentaci ověřila. Stavební úřad lhůtu prodloužil do 31. 3. 2020.
17. Dne 30. 3. 2020 byla stavebnímu úřadu doručena další (druhá) žádost o prodloužení lhůty pro doplnění podkladů rozhodnutí v daném řízení. Tato žádost byla podána M. V., projektantem, nebyla k ní však přiložena plná moc, kterou by žalobkyně pana V. k tomuto úkonu zmocnila. Pan V. žádost odůvodnil tím, že pro žalobkyni zpracovává projektovou dokumentaci ke stavbě, v současné době však je maximálně vytížen a práci mu komplikuje i současná situace, kdy je mnoho úřadů v nouzovém stavu, a získávání podkladů tak je zdlouhavé a komplikované. Žádal proto o prodloužení lhůty do 30. 9. 2020.
18. Dne 28. 4. 2020 vydal stavební úřad výzvu k účasti na kontrolní prohlídce na místě stavby dne 12. 5. 2020. Ve výzvě žalobkyni vyzval, aby při prohlídce předložila veškeré dosud získané podklady požadované ve výzvě ze dne 12. 11. 2019. Kvůli omluvě žalobkyně z důvodu nemoci se kontrolní prohlídka konala dne 25. 6. 2020. Při této kontrolní prohlídce žalobkyně stavebnímu úřadu podle protokolu předložila plnou moc k zastupování udělenou advokátovi Mgr. Petru Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Běhanovi, PhD., a projektovou dokumentaci zahradního domku vypracovanou projektantem M. V. Dne 30. 7. 2020 stavební úřad vydal usnesení č. j. SÚ/16360/2020/Raj, kterým nevyhověl žádosti o prodloužení lhůty k doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí ze dne 30. 3. 2020. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že stavební úřad neshledal důvod pro to, aby termín k doložení podkladů prodloužoval, neboť žádost o další prodloužení podkladů podal projektant bez plné moci, a proto, že do dnešního dne nebyla podána žádná žádost o závazná stanoviska dotčených orgánů, konkrétně Městského úřadu Podbořany, stavebního úřadu – úřadu územního plánování a úseku životního prostředí. Toto usnesení žalobkyně napadla včasným odvoláním. Žalovaný o něm rozhodl usnesením ze dne 30. 10. 2020, č. j. KUUK/157031/2020, tak, že odvolání žalobkyně zamítl a usnesení stavebního úřadu potvrdil.

19. Dne 10. 8. 2020 stavební úřad vydal usnesení č. j. SÚ/16414/2020/Raj, kterým podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o dodatečném povolení stavby, neboť stavební úřad nevyhověl žádosti o prodloužení lhůty k doplnění podkladů a žalobkyně nedoplnila všechny požadované podklady. V odůvodnění tohoto usnesení mimo jiné uvedl, že Městský úřad Podbořany v době nouzového stavu nezamezil veřejnosti v podávání žádostí. I když byl provoz omezen, přijímání podnětů a žádostí fungovalo a stále funguje. Umožněno bylo elektronicky i osobně vhozením žádosti do nádob k tomu určených a umístěných u vchodu. Nebyl zde proto podle něj důvod, proč žalobkyně nemohla konat. Do dnešního dne přitom ani nepožádala o stanoviska dotčených orgánů. Nebyly tedy odstraněny podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Uvedl též, že se zároveň podle § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona jednalo o stavbu, kterou nelze dodatečně povolit, protože je provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, o kterém žalovaný rozhodl následně žalobou napadeným rozhodnutím.
20. Z předloženého správního spisu rovněž vyplývá – a není o tom sporu ani mezi účastníky řízení –, že takřka celý pozemek p. č. X v k. ú. X, na kterém je umístěna stavba a který je ve vlastnictví žalobkyně, se nachází v aktivní zóně záplavového území vodního toku Blšanka.
21. Podle § 70 písm. c) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Jde o úkony, jimiž se správní orgán nedotkl přímo těch práv účastníka, která zakládá hmotné právo, ale zasáhl jen do práv daných pro vlastní vedení řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 1 As 4/2004-75). Podstatné je, že dané rozhodnutí samo o sobě neukončuje řízení před správním orgánem a zároveň je sporovaný postup správního orgánu jako celek soudně přezkoumatelný v rámci konečného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, č. j. 2 Azs 252/2004-93, publ. pod č. 540/2005 Sb. NSS).
22. Zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k doplnění žádosti je úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Přímé dopady takového úkonu se projevují pouze v oblasti průběhu řízení (vymezení časového prostoru pro doplnění žádosti). Z tohoto hlediska je zcela namístě podřazení zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k doplnění žádosti pod § 70 písm. c) s. ř. s.
23. Žalobou ve správním soudnictví bylo možné napadnout konečné rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby, což žalobkyně učinila. V rámci žaloby směřující proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby bylo možno namítat nezákonnost správního rozhodnutí též z důvodu porušení procesních práv v řízení před správním orgánem.
24. Obecně lze uvést, že rozhodování o prodloužení či neprodloužení lhůty ke splnění povinnosti provádí správní orgán v rámci svého diskrečního oprávnění. Pokud jde o přezkum správního uvážení, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nerybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry*“ (srov. rozsudek ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004-43). V nyní posuzovaném případě soud shledal, že

správní orgán respektoval hlediska stanovená zákonem, meze správního uvážení nepřekročil ani tento institut nezneužil.

25. V první řadě je totiž třeba upozornit na to, že žalobkyně měla podle § 129 odst. 2 věty druhé stavebního zákona žádost o dodatečné povolení stavby podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby, a že v tomto směru také byla v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 26. 8. 2019 poučena. Žádost o dodatečné povolení stavby má zákonem předepsané náležitosti, jimiž má být prokázán soulad stavby s požadavky stavebního zákona, přičemž se očekává, že ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby bude stavebnímu úřadu předložena žádost bezvadná. Tak se tomu v daném případě nestalo a žalobkyni byla stavebním úřadem lhůta k doplnění její žádosti určena hned dvakrát: nejprve do 31. 1. 2020, následně do 31. 3. 2020. Ačkoli žádosti ze dne 30. 3. 2020 vyhověno nebylo, nelze přehlédnout, že o ní bylo rozhodováno až dne 30. 7. 2020. Přesto ze správního spisu a vydaných rozhodnutí vyplývá, že nejen k tomuto datu, ale dokonce ani do vydání usnesení o zastavení řízení žalobkyně ani nepodala u dotčených orgánů žádost o vydání závazných stanovisek, která byla jedněmi z nezbytných náležitostí potřebných pro posouzení její žádosti, a že toto ani v žalobě nijak nerozporuje.
26. V podání žádosti o vydání závazných stanovisek žalobkyni nijak nemohl zabránit ani nouzový stav spojený s omezením obvyklého chodu správních orgánů, když ten v období, ve kterém bylo vedeno řízení před stavebním úřadem, na území České republiky platil pouze od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020, tedy pouhých 67 dnů z více než 10 měsíců trvajícího prvostupňového řízení. Stavební úřad nadto ve svém rozhodnutí podrobně popsal, že podávání žádostí bylo možné i v době nouzového stavu.
27. Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2011, č. j. 57 A 12/2010-106, zaujal názor, podle kterého má pro délku lhůty stanovené správním orgánem k provedení úkonu zásadní význam povaha a rozsah úkonu, který je na účastníkovi řízení správním orgánem požadován. Otázka přiměřenosti lhůty je věcí volného uvážení správního orgánu, které je limitováno zákonnými požadavky věty druhé § 39 odst. 1 správního řádu (nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků). Obecně lze za přiměřenou považovat pouze takovou lhůtu, ve které je s přihlédnutím ke všem okolnostem (např. obsažnosti, odborné náročnosti, vázanosti na určitý proces apod.) reálné procesní úkon náležitě provést. Zdejší soud se s tímto názorem zcela ztotožňuje. V nyní projednávané věci přitom má za to, že žalobkyni byla s přihlédnutím ke všem okolnostem (včetně trvání nouzového stavu na jaře 2020) poskytnuta přiměřená lhůta. S ohledem na koncentraci řízení (viz § 82 odst. 4 správního řádu) zároveň považuje za nevýznamné to, že další nouzový stav byl na území České republiky vyhlášen v průběhu odvolacího řízení a trval též v době podání žaloby.
28. Důvody, pro které správní orgány nevyhověly další žádosti o prodloužení lhůty pro doplnění žádosti podané panem V. dne 30. 3. 2020 a řízení o dodatečném povolení stavby zastavily, přitom jsou v jejich rozhodnutí uvedeny a soud je považuje za srozumitelné a vydaná rozhodnutí v tomto směru za přezkoumatelná. Jde-li o jejich správnost, v případě usnesení stavebního úřadu ze dne 30. 7. 2020, č. j. SÚ/16360/2020/Raj, kterým nevyhověl žádosti o prodloužení lhůty k doplnění žádosti ze dne 30. 3. 2020 podané panem V., je třeba korigovat odůvodnění tohoto rozhodnutí, což provedl již žalovaný v rozhodnutí, kterým zamítl odvolání proti tomuto rozhodnutí, a dokonce i v žalobou napadeném rozhodnutí. Stavební úřad totiž zamítnutí žádosti odůvodnil nejen tím, že do dnešního dne nebyla podána žádná žádost o závazná stanoviska dotčených orgánů, ale i tím, že žádost o další prodloužení podkladů podal projektant bez plné moci. Žalobkyně sice již v podaném odvolání správně poukázala na to, že nepředložení plné moci mělo být stavebním úřadem řešeno, k podané žádosti se každopádně hlásí (viz shrnutí žaloby v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku). V daném případě stavební úřad chybějící plnou moc neřešil, žalobkyni však v důsledku tohoto procesního pochybení stavebního úřadu nevznikla žádná újma na jejích právech, neboť žádost byla projednána, tedy bylo s ní nakládáno tak, jako by byla podána k tomu oprávněným subjektem. Stavební úřad pochybil, pokud jako jeden z důvodů pro zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty uvedl, že ji podal projektant bez plné moci. Další Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z důvodů – to, že ke dni vydání rozhodnutí nebyla podána žádná žádost o závazná stanoviska dotčených orgánů – však soud stejně jako žalovaný považuje za zcela logickou příčinu zamítnutí další žádosti o prodloužení lhůty, která jako důvod pro zamítnutí takovéto žádosti ob stojí sama o sobě. Jeho správnost žalobkyně nijak nezpochybnila.

29. Namítala-li žalobkyně, že „*stavební úřad neúplně vypořádal její námitky vznesené v rámci řízení*“, neuvedla, o jaké konkrétní námitky šlo. Takovéto obecné tvrzení nemá kvalitu žalobního bodu, a soud se jím proto nemůže zabývat.
30. Žalobkyně také namítala, že jí stavební úřad neprodloužil lhůtu k doplnění žádosti, avšak zároveň ignoruje to, že nedaleko od předmětného pozemku mělo v posledních několika letech v záplavové zóně a bezprostředně nad korytem řeky Blšanky vzniknout několik domů a domků, z nichž řada z nich je jejich vlastníky užívána trvale. Takovýto postup označila za diskriminační. K tomu soud dodává, že uvedené nemovitosti skutečně nebyly předmětem tohoto řízení, a nelze se proto jimi zabývat. Z hlediska případné diskriminace soud považuje za rozhodné to, že žalobkyně netvrdí a již vůbec nedokládá, že by stavební úřad bez řádného odůvodnění posoudil srovnatelné případy k újmě žalobkyně odlišně, tedy že by v jiných případech, ve kterých žadatelé v řízení o dodatečném povolení stavby v aktivní záplavové oblasti dlouhodobě k výzvě k doplnění žádosti zastávali obdobně pasivní přístup jako žalobkyně, stavební úřad přesto jejich žádostem o prodloužení lhůty opakovaně vyhovoval. Namítá-li žalobkyně, že s ní bylo řízení (zřejmě o odstranění stavby – pozn. soudu) zahájeno nezákonně, soud konstatuje, že v nyní projednávané věci se jednalo o řízení o dodatečném povolení stavby, které bylo zahájeno na žádost žalobkyně.
31. Totéž – totiž že předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby – platí i ve vztahu k námitkám žalobkyně, které vznesla proti postupu stavebního úřadu, ve kterém byla vyzvána k bezodkladnému ukončení užívání stavby. Pro úplnost soud dodává, že namítá-li žalobkyně, že bazén a skleník umístěný na jejím pozemku nebyl stavbou a že se k nim neváže povinnost stavebního povolení, rozhodnutí o umístění stavby ani územního souhlasu, nelze z této námitky dovodit, jak by rozhodnutí o tom, že se zastavuje řízení o dodatečném povolení stavby (tedy kromě zahradního domku též skleníku a bazénu) mohlo negativně zasáhnout do práv žalobkyně.
32. Závěr správních orgánů o tom, že žalobkyně neodstranila podstatné vady své žádosti, které bránily pokračování v řízení, tak soud z výše uvedených důvodů považuje za správný. Řízení o dodatečném povolení stavby proto bylo namíste zastavit. Za takovéto procesní situace – tedy když jim z důvodu na straně žalobkyně bylo zabráněno věc meritorně posoudit – nebyl žádný důvod, aby se správní orgány zabývaly předloženou projektovou dokumentací.
33. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobkyní navržené dokazování listinami předloženými při jednání soudu, které jsou založeny na čl. 53 – 54 soudního spisu, tj. dvěma fotografiemi skleníku a místa, kde aktuálně není umístěn bazén, neboť to s ohledem na předmět přezkumu, kterým bylo zastavení řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby z důvodu neodstranění vad žádosti, považoval za nadbytečné.
34. Soud proto žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
35. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. dubna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu